

Đêm Nô-en – (Nuit de Noel)

Guy De Maupassant - Thân Trọng Thủy dịch

- Rê-vây-dông! ⁽⁰⁾ Rê-vây-dông! A, không đâu, tôi sẽ không mở tiệc Rê-vây-dông đâu!

Anh chàng to con Henri Templier nói câu đó với giọng giận dữ, làm như ai bắt hắn làm điều gì xấu xa bỉ ổi không bằng.

Mấy người kia liền cười hỏi:

- Sao tự nhiên cậu lại nổi nóng lên thế?

Hắn trả lời:

- Bởi vì tiệc rê-vây-dông đã chơi tôi một vở quá đau, và đến giờ tôi vẫn chưa hết khiếp sợ cái đêm vui ngu xuẩn đó.
- Nhưng chuyện gì chứ?
- Chuyện gì à? Các bạn muốn biết sao? Vậy nghe đây:

Các bạn hẳn còn nhớ cách đây hai năm cũng vào dạo này trời lạnh lắm, lạnh đến nỗi người nghèo phải chết cóng ngoài đường. Nước sông Seine đóng băng, hơi lạnh trên vỉa hè xuyên thấu qua đế giày cao cổ, buốt lên tận cẳng chân. Thế gian tưởng như sắp nổ tung. Thời gian đó tôi đang bắt đầu viết một tác phẩm dài nên tôi từ chối hết mọi lời mời dự rê-vây-dông, vì tôi thích ngồi một mình suốt đêm trước bàn viết hơn. Tôi ăn tối một mình rồi bắt tay vào việc. Nhưng vào khoảng mười giờ, tôi chợt nghĩ đến những cuộc vui đang diễn ra khắp Paris, rồi tiếng ồn ào ngoài đường vẳng vào tai tôi, cộng với tiếng động từ hai bên hàng xóm đang chuẩn bị bữa ăn khuya vọng qua vách tường, tất cả những thứ ấy đã khiến tôi bồn chồn, thấp thỏm. Tôi không còn biết mình đang làm gì nữa. Tôi viết những câu vô nghĩa, và tôi hiểu rằng chẳng còn hy vọng làm được việc gì ra hồn trong đêm này. Tôi đi qua đi lại một tí trong phòng. Tôi ngồi xuống. Tôi đứng lên. Quả thật là tôi đã chịu ảnh hưởng kỳ diệu của cái vui bên ngoài. Và tôi chịu thua. Tôi bấm chuông gọi cô giúp việc lên báo:

- Angèle, cô đi mua giùm tôi hai phần ăn khuya nhé: mua một ít hàu, một con gà đông lạnh, tôm, giăm bông, và bánh ngọt. Xong đem lên cho tôi hai chai sâm banh, dọn sẵn ra bàn rồi đi ngủ đi.

Cô ta vâng lời, hơi ngạc nhiên.

Khi mọi thứ đã sẵn sàng, tôi khoác chiếc áo choàng và ra khỏi nhà. Còn một câu hỏi quan trọng cần giải đáp: Tôi sẽ ăn rê-vây-dông với ai đây? Các bạn nữ của tôi đều đã được không nơi này thì cũng nơi khác mời mất rồi. Muốn có một cô thì lẽ ra tôi phải mời từ trước. Tôi bèn quyết định làm một công đôi chuyện, vừa có bạn cùng ăn tối với mình vừa làm được một việc tốt. Paris đầy đầy những cô gái đẹp và tội nghiệp chẳng có được một bữa ăn tối, đang đi loanh quanh để kiếm một chàng trai hào hiệp. Tôi muốn làm ông già Nô-En của một trong những cô kém may mắn đó. Tôi lướt qua những địa điểm ăn chơi để hỏi han, săn tìm, lựa chọn theo sở thích của mình. Và tôi bắt đầu rảo khắp thành phố.

Quả thật tôi đã gặp khá nhiều cô gái đáng thương đi tìm mối, nhưng trông họ xấu xí đến chán ngấy, hoặc là gầy gò đến ớn lạnh nếu họ dừng lại. Các bạn cũng biết đó, tôi có một nhược điểm là thích những phụ nữ béo. Họ càng mập tôi càng thích. Một nàng khổng lồ sẽ làm tôi điên mất! Khi đến trước rạp hát Variétés (1) tôi bỗng nhác thấy một dáng người rất hợp với sở thích của tôi. Một cái đầu, rồi phía đằng trước là hai phần nhô ra: phần trên là một bộ ngực khá đẹp và phần dưới rất đáng ngạc nhiên là một cái bụng ngỗng béo khiến tôi rùng mình nhũ thắm: "*Mẹ kiếp! Em này đẹp quá!*" Chỉ còn một nơi cần xem cho rõ: khuôn mặt. Khuôn mặt là món tráng miệng. Phần còn lại là... là món thịt quay! Tôi rảo bước theo kịp cô gái đang lang thang đó và khi đến dưới ngọn đèn đường tôi đột ngột quay lại nhìn. Cô ta thật đẹp, thật trẻ, tóc nâu, mắt to đen láy.

Tôi ngỏ lời mời nàng và nàng nhận lời ngay, không chút do dự. Mười lăm phút sau chúng tôi đã ngồi vào bàn trong nhà tôi. Nàng nói khi vừa mới bước vào cửa:

- Ôi, ở đây tuyệt quá!

Và nàng nhìn quanh, lộ rõ vẻ hài lòng vì đã tìm được chỗ ăn uống và nghỉ ngơi trong cái đêm giá lạnh này. Nàng quá đẹp, đẹp đến nỗi làm tôi sửng sốt, và to béo đến nỗi tôi vui thích mãi không thôi... Nàng cởi áo khoác, cất nón, ngồi vào bàn và bắt đầu ăn, nhưng trông nàng có vẻ không được vui, thỉnh thoảng khuôn mặt hơi xanh của nàng run rẩy như thể nàng đang chịu đựng một nỗi buồn sâu kín. Tôi hỏi nàng:

- Em có điều gì bức mình à?

Nàng đáp:

- Thôi, quên hết đi!

Và nàng bắt đầu uống. Nàng uống một hơi cạn ly sâm banh, rồi rót đầy và lại uống cạn, liên tục như thế. Chẳng mấy chốc hai gò má nàng đã hơi ửng đỏ và nàng bắt đầu cười. Còn tôi thì tôi đã mê nàng vì khi hôn môi nàng tôi khám phá rằng nàng không ngu ngốc, không tầm thường, không thô tục như những cô gái đứng đường. Tôi hỏi về đời tư của nàng. Nàng trả lời:

- Cưng à, chuyện ấy chẳng can dự gì đến cưng cả!

Than ôi! Một tiếng đồng hồ sau. Cuối cùng đã đến giờ lên giường và trong lúc tôi dọn cái bàn đặt trước lò sưởi thì nàng vội vàng trút bỏ xiêm y và chui vào trong mền.

Những người hàng xóm của tôi ồn ào kinh khủng, họ cười nói và hát hò như những người điên. Tôi tự nhủ: *"Minh thật rất có lý khi tìm được cô gái đẹp này về, nếu không thì chắc mình chẳng thể nào làm việc được."* Một tiếng rên dài làm tôi quay người lại. Tôi hỏi:

- Có chuyện gì vậy cưng của anh?

Nàng không trả lời mà tiếp tục thở dốc một cách rất thảm thương, như thể nàng đang đau đớn ghê lắm. Tôi hỏi lại:

- Có phải em thấy khó ở không?

Bỗng nàng thét lên một tiếng kêu xé ruột. Tôi vội cầm đèn chạy lại. Mặt nàng tái xanh và biến dạng vì cơn đau, nàng cắn vào hai bàn tay, thở hổn hển, những tiếng rên khàn đục thoát ra từ cổ họng nàng giống như tiếng thở khò khè của người hấp hối làm tôi thóp cả tim. Tôi cuống cuống hỏi:

- Em làm sao thế? Nói đi, sao thế?

Nàng không trả lời và bỗng nàng gào to. Những người láng giềng bỗng im bật để lắng nghe chuyện gì đang xảy ra bên nhà tôi. Tôi lập lại:

- Em đau ở đâu? Nói anh nghe đi, em đau chỗ nào?

Nàng áp úng:

- Ôi! Bụng em! Bụng em!

Tôi lật phật cái mền lên và tôi thấy.... Nàng đau đẻ, các bạn ạ! Lúc đó tôi như người mất trí. Tôi lao đến lấy hết sức vừa đâm vào vách tường vừa kêu: *"Cứu tôi với! Cứu tôi với!"*

Cửa phòng tôi bật mở, một đám người đổ xô vào, đàn ông thì ăn mặc tươm tất, còn phụ nữ thì mặc áo hở vai, những anh Hề, những người Thổ, những người Linh Ngự Lâm⁽²⁾ Họ ào vào khiến tôi hốt hoảng đến nỗi tôi chẳng giải thích gì được cả. Còn họ thì cứ tưởng là có tai nạn gì, không chừng là án mạng, và họ chẳng hiểu gì nữa. Cuối cùng tôi nói:

- Chả là....chính là ... bà này đang chuyển bụng!

Lúc đó mọi người mới đến quan sát cô ta và góp ý. Một gã tự cho là sành sỏi trong chuyện này và ngỏ ý muốn giúp đỡ. Bọn họ đã say chệnh choáng. Tôi nghĩ là họ sắp giết cô ấy mất. Và tôi vội vàng để đầu trần lao xuống cầu thang chạy tìm một ông bác sĩ già ở phố bên.

Lúc tôi cùng ông bác sĩ trở về, cả căn nhà đều thức, đèn cầu thang được thắp sáng. Cư dân ở mọi tầng lầu đã tụ tập đầy phòng tôi. Bốn người phu bốc xếp đã ngồi vào bàn thanh toán sạch chai sâm banh và món tôm của tôi. Trông thấy tôi về mọi người lớn tiếng kêu và một bà bán sữa chia cho tôi xem tấm khăn bên trong là một cục thịt nhỏ nhăn nheo, co quắp, đang kêu gào như một con mèo, thật gớm ghiếc. Bà ấy nói với tôi: *"Một bé gái!"*

Ông bác sĩ khám người sản phụ rồi cho biết tình trạng của cô ta đáng ngại, vì sự việc xảy ra ngay sau khi ăn tối, rồi ông về sau khi cho tôi biết ông sẽ gọi một nữ y tá và một bà vú nuôi đến ngay. Một tiếng đồng hồ sau hai bà này đến, đem theo một bịch thuốc. Đêm đó tôi ngủ trên chiếc ghế bành, đầu óc quay cuồng chẳng nghĩ gì được đến những hậu quả của chuyện này. Ngay sáng hôm sau, bác sĩ trở lại. Ông thấy cô gái bệnh khá nặng. Ông ta nói với tôi:

- Thưa ông, bà nhà...

Tôi vội ngắt lời:

- Cô ta không phải là vợ tôi.

Ông ta lại nói:

- Thì bạn gái của ông, điều đó đối với tôi chẳng có gì quan trọng.
Và ông ta kê những việc phải làm để chăm sóc cô ta, chế độ ăn uống ra sao, thuốc men thế nào.

Tôi phải làm gì đây? Gởi người phụ nữ bất hạnh ấy vào bệnh viện chẳng? Cả chung cư này, khắp khu phố này chắc sẽ coi tôi là một tên khốn nạn! Tôi đã giữ cô ta lại. Cô ta chiếm hữu chiếc giường của tôi trong sáu tuần lễ. Còn đứa bé thì tôi gởi cho những nông dân ở Poissy nuôi⁽³⁾. Về khoản này tôi phải trả mỗi tháng năm mươi quan nữa. Đã lỡ chi từ đầu, bây giờ tôi buộc phải tiếp tục chi cho đến khi tôi chết.

Và sau này nó tưởng tôi là cha nó. Nhưng thật là xui tận mạng, cô gái điếm kia khi khỏi bệnh đã phải lòng tôi, cô ta đã yêu tôi say đắm.

- Rồi sau đó?
- Rồi cô ta gầy đi như một con mèo hoang, và tôi đã tống bộ xương ấy ra ngoài đường, thế mà cô ta vẫn rình rập tôi, lén núp để nhìn tôi đi ngang qua, mỗi tối khi tôi ra ngoài cô chặn tôi lại để hôn tay tôi, quấy rầy tôi khiến tôi phát điên lên luôn. Đó là lý do tại sao tôi sẽ không bao giờ mở tiệc rề-vây-dông nữa.
-

Chú thích:

⁽⁰⁾ Réveillon= bữa tiệc tối đêm Giáng Sinh

⁽¹⁾ Nhà hát Variétés ở quận 2 Paris, khánh thành năm 1807, là một trong những rạp hát cổ nhất ở Paris vẫn còn hoạt động. Rạp này được xếp hạng di tích lịch sử vào năm 1974.

⁽²⁾ Trong dịp lễ, người ta hóa trang thành những nhân vật như thế.

⁽³⁾ Poissy : một xã (commune) của tỉnh (département) Yvelines, thuộc vùng (région) Île-de-France, cách trung tâm thành phố Paris khoảng 24 cây số.

THÂN TRỌNG THỦY

dịch từ nguyên bản tiếng Pháp "Nuit de Noel" của Guy De Maupassant